Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2014, sp. zn. 30 Cdo 1078/2014, ECLI:CZ:NS:2014:30.CDO.1078.2014.1

Číslo: 74/2014

Právní věta:

Ustanovení § 238 odst. 1 písm. d) o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2013 se uplatní i v případech, kdy dovoláním napadeným výrokem bylo rozhodnuto o soudcovském zástavním právu nařízeném k vymožení peněžitého plnění nepřevyšujícího 50 000 Kč.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 27.03.2014

Spisová značka: 30 Cdo 1078/2014

Číslo rozhodnutí: 74

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Exekuce, Přípustnost dovolání, Zástavní právo soudcovské

Předpisy: § 238 odst. a písm. d) o. s. ř.
§ 338b o. s. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Usnesením ze dne 24. 9. 2014 K r a j s k ý s o u d v Praze (kromě toho, že ve výroku o náhradě nákladů výkonu je změnil) potvrdil usnesení z 22. 9. 2011, jímž O k r e s n í s o u d v Benešově nařídil výkon rozhodnutí.

Proti rozhodnutí odvolacího soudu podala povinná dovolání.

N e j v y š š í s o u d dovolání odmítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší soud, jenž dovolání projednal a rozhodl o něm podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 (srovnej čl. II, bod 7. zákona č. 404/2012 Sb. a část první, čl. II, bod 2. zákona č. 293/2013 Sb.), se nejprve zabýval otázkou jeho přípustnosti a v tomto směru dospěl k závěru, že přípustné není.

Podle ustanovení § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. d) o. s. ř. není dovolání podle § 237 o. s. ř. přípustné proti rozsudkům a usnesením, v nichž dovoláním napadeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 50 000 Kč, ledaže jde o vztahy ze spotřebitelských smluv, o pracovněprávní vztahy nebo o věci uvedené v § 120 odst. 2; k příslušenství pohledávky se přitom nepřihlíží.

I když soudcovské zástavní právo má povahu institutu pouze zajišťovacího, nic to nemění na jeho charakteru samostatného a svébytného způsobu výkonu rozhodnutí (exekuce). Na uvedeném závěru se shodla judikatura i literatura; tak např. v odůvodnění usnesení publikovaného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 51/2004 Nejvyšší soud uzavřel, že soudcovské exekuční zástavní právo na nemovitosti je zvláštním způsobem exekuce, jehož zvláštnost spočívá v tom, že jeho zřízením nedochází k postižení majetku povinného a že takto zřízené zástavní právo má tedy jen funkci zajišťovací, jež věřiteli jednak umožňuje získat v rozvrhu výtěžku prodeje nemovitosti postavení zástavního věřitele (tj. výhodnější pořadí), a jednak působí vůči každému pozdějšímu nabyvateli nemovitosti. Týž závěr Nejvyšší soud vyslovil v rozsudku z 31. 7. 2012, sp. zn. 29 Cdo 984/2011, jakož i v mnoha rozhodnutích dalších. Stejného názoru je i literatura (srov. např. publikace Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád II., § 201-376. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 2571, 2572, nebo Kurka, V., Drápal, L. Výkon rozhodnutí v soudním řízení, Linde Praha, a. s., Praha – Právnické a ekonomické nakladatelství a knihkupectví Bohumily Hořínkové a Jana Tuláčka, Praha 2004, s. 656, či Tripes, A: Exekuce v soudní praxi. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2001, s. 486).

Je-li soudcovské zástavní právo samostatným způsobem výkonu rozhodnutí (exekuce), není při rozhodování o přípustnosti dovolání důvodu neaplikovat ustanovení § 238 odst. písm. d) o. s. ř.

Vzhledem k uvedenému Nejvyšší soud dovolání, aniž se zabýval nedostatkem povinného zastoupení dovolatelky (§ 241b odst. 2, věta za středníkem in fine, o. s. ř.), podle § 243c odst. 1 o. s. ř. jako nepřípustné odmítl.